

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci žalobce **J. S.**, proti žalovanému **Krajskému úřadu Zlínského kraje**, se sídlem Zlín, tř. Tomáše Bati 21, o žalobě na přezkoumání rozhodnutí žalovaného o přestupku ze dne 3.4.2014 č. j. KUZL 78011/2013,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 5.5.2014 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 3.4.2014, č. j. KUZL 78011/2013, včetně rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Rozhodnutím žalovaného bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Vsetín ze dne 10.10.2013, č. j. MUVS 4138/2013/OSA/NE/56 a rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo potvrzeno. Rozhodnutím Městského úřadu Vsetín byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 8 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů.

Žalobce v žalobě namítal nesprávné hodnocení důkazů správními orgány a nevypořádání se s věrohodností svědků a listin s odkazem na odvolací námitky proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Uvedl, že co se týče výpovědi svědka M.,

tak na základě šetření Policie ČR, bylo prokázáno, že tento sepsal na policii podání vysvětlení, které mělo být podáním vysvětlení B. H., ovšem ta u podání vysvětlení nebyla přítomna a protokol podepsala za ni její matka – P. H. Uvedl, že správní orgán se nezabýval informacemi, které mu byly žalobcem poskytnuty ve spise č. j. MUVS 4138/2013/OSA/NE/35 a č. j. MUVS 4138/2013/OSA/NE/48 o tom, že se policista M. během svědecké výpovědi dopustil křivého vysvětlení dle § 47a zákona č. 200/1990 Sb., a to tím, že dne 19.6.2013 před správním orgánem dosvědčil, že dne 11.5.2013 sepsal podání vysvětlení se slečnou B. H. Jak bylo později prokázáno interním vyšetřováním Policie ČR, toto tvrzení se nezakládá na pravdě. Namítal, že bez sebemenších pochybností, se dá dovodit, že policista M. není nestranným a nezáujatým svědkem, už jenom z důvodu vystavení se riziku možného trestního nebo kázeňského postihu za sepsání zmíněné listiny. Je třeba přihlídnout k tomu, že svědek M. se popsaných skutků dopustil jako policista při výkonu služební povinnosti. Dle názoru žalobce je nutno dospět k závěru, že tento svědek je nevěrohodný, ovšem správní orgán výpověď tohoto svědka vyhodnotil jako věrohodnou. Namítal dále, že z výpovědi svědkyně B. H. vyplývá, že paní P. H. podání vysvětlení ze dne 11.5.2013 nejen podepsala, nýbrž je s policistou prap. Bc. M. M. také sepsala.

Žalobce dále nesouhlasil se závěrem žalovaného, že na podaném vysvětlení policie nebylo potřeba žádného z podpisů osoby vysvětlení podávající, a že dostačující je podpis policisty M. M. Žalobce k tomu namítal, že náležitosti protokolu jednoznačně popisuje § 18 odst. 2 správního řádu a § 18 odst. 3 téhož zákona. Žalobce uvedl, že se domnívá, že prap. Bc. M. M. byl kázeňsky potrestán dle § 21 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, a to za výše zmíněné křivé vysvětlení a uvedl, že v této věci bylo na Krajském státním zastupitelství v Ostravě, pobočce v Olomouci podáno dne 25.4.2014 trestní oznámení na podezření z poškození cizích práv a zneužití pravomoci úřední osoby. Ze všech popsaných skutečností vyplývá nevěrohodnost svědka prap. Bc. M.M.

Žalobce dále namítal nesprávné hodnocení výpovědi svědkyně P. H. s tím, že se správní orgán nevypořádal s věrohodností této svědkyně. Žalobce uvedl, že je přesvědčen, že vzhledem k prokázanému nadstandardnímu, nestandardnímu a protizákonnému chování policisty M. vůči paní H., není možné považovat žádnou z výpovědí P. H. za věrohodnou. Uvedl, že svědkyně P. H. se pokusila před správním orgánem při svědecké výpovědi dcery B. H., ovlivnit její výpověď a to tak, aby dosvědčila, že na policii provedla dvě podání vysvětlení a nikoliv jedno. Je zřejmé, že svědkyně P. H. byla ochotna vystavit vlastní dceru právním následkům křivého vysvětlení dle § 47a zákona č. 200/1990 Sb., a to jenom proto, aby zakryla vlastní protiprávní jednání, při kterém provedla výpověď jménem vlastní dcery a tuto taky jejím jménem podepsala. Uvedl, že je třeba dodat, že je zarážející, že sám správní orgán označil výpověď svědkyně P. H. před správním orgánem za nevěrohodnou, ale touto nevěrohodnou výpovědí podpírá své argumenty. Žalobce dále uvedl, že považuje za důležité upozornit, že správní orgán I. stupně podal 27.8.2013 z moci úřední podnět k prověření, zda nebyla naplněna skutková podstata přestupku křivého vysvětlení dle § 47a odst. 1 zákona o přestupcích, a to tím, že paní P. H. uvedla, že slečna B. H. vypovídala na policii dvakrát, přestože věděla, že zmiňované

podání vysvětlení za dceru s policistou M. sepsala a taktéž ho podepsala jménem B. H. Ze všech popsaných skutečností vyplývá, že P. H. je jako svědek nevěrohodná.

Další námitkou žalobce bylo nesprávné posouzení porušení § 47 odst. 4 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, paní P. H., když po nehodě manipulovala s vozidlem, včetně jeho přeparkování. Uvedl, že se neztotožňuje se závěrem žalovaného, že absence konečného postavení jednoho z vozidel dopravní nehody, nemá žádný vliv na vyšetření a řádné objasnění dopravní nehody. Za předpokladu, že znalecký posudek zpracovaný znalcem Ing. A. K., Ph.D., bude považován za věrohodný, je z konečného postavení vozidel stanovených znalcem zřejmé, že paní H. mohla z vozidla vystoupit bez toho, aby byla nucena vozidlo přeparkovat.

Žalovaný rovněž nesprávně posoudil omezení viditelnosti řidičky H. Odkázal na § 34 odst. 3 vyhl. č. 341/2002 Sb. a vyslovil přesvědčení, že držák navigace byl s velkou pravděpodobností umístěn ve vozidle v rozporu se zákony a bránil ve výhledu a mohl mít případný vliv na průběh nehody, což nebylo žalovaným ani správním orgánem I. stupně řádným a ověřitelným dokazováním vyvráceno. Namítal dále nesprávný postup žalovaného v hodnocení výpovědi B. H. jako věrohodné. Bez toho, aby se vypořádal s argumenty žalobce s tím, že se v odůvodnění rozhodnutí nevěnuje rozporům výpovědí B. H. a P. H., ani tomu, že se P. H. jako zákonný zástupce B. H. snažila před správním orgánem I. stupně dceru manipulovat k nepravdivé výpovědi, jak výše uvedeno. Žalobce dále namítal, že se žalovaný dostatečně nezabýval jím uplatněnou námitkou o možné manipulaci se spisem s tím, že dílčí manipulace byla policejním vyšetřováním prokázána ve vztahu k prap. Bc. M. M. Uvedl, že již před správním orgánem I. stupně poukázal na to, že číslování jednotlivých stran spisu vypracovaného policií není chronologické, některá čísla se opakují a některá chybí. Dále žalobce uvedl, že žalovaný nesprávně posoudil vzdálenost, na kterou měl žalobce viditelnost a místa, kde měl zastavit. Uvedl, že z místa zastavení jím řízeného vozidla měl dobrý a ničím nerušený výhled do vzdálenosti cca 40 až 50 m ulice Na Rybníkách směrem k příjezdu vozidla Hyundai. Namítal, že údaj ohledně vzdálenosti výhledu cca 100 m uváděný jak správním orgánem, tak znalcem, není podložen žádným doložitelným měřením nebo místním šetřením a je nepřezkoumatelný. Uvedl-li správní orgán, že mohl s vozidlem po najetí do křižovatky zastavit na takovém místě, kde se mohl řádně přesvědčit o situaci a vyčkat jasného projevu vůle ze strany řidičky P. H. a že měl tomuto vozidlu dát přednost v jízdě, tak jak to vyplývá z dopravního značení nacházejícího se na předmětné křižovatce, pak má za to, že postupoval přesně dle § 22 odst. 1 a odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb. Uvedl, že žalovaný se k jeho námitce ohledně viditelnosti a místa, kde měl zastavit, vyjádřil pouze okrajově.

Namítal dále, že se žalovaný dostatečně nevypořádal s námitkou žalobce ohledně věrohodnosti znaleckého posudku, uvedl, že poukazoval na nesrovnalosti ve znaleckém posudku, které jsou v rozporu s výpovědí svědků a nemají oporu ve spise. Za nejzávažnější žalobce považuje neodstranění pochybností, týkajících se manipulace

se spisem. Zmiňované nesrovnalosti ve spise vypracovaném policií a nevěrohodné výpovědi svědků, jsou okolnostmi, které vytvářejí problém pro vypracování objektivního

a věrohodného znaleckého posudku. Žalovaný rovněž pochybil, odmítl-li zadat revizní znalecký posudek.

Žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí rovněž nevyjádřil k námitce žalobce ohledně nesprávného závěru znalce stran rychlosti vozidla Hyundai, uvedl, že nesouhlasil se závěrem správního orgánu, že rychlost vozidla Hyundai byla v době střetu 41 km/h s 5% odchylkou. Uvedl, že správní orgán učinil závěr, že řidička vozidla Hyundai neměla reálnou možnost zabránění střetu vozidel, a proto byl střet hodnocen jako nebržděný s tím, že to koresponduje s výpovědí řidičky P. H. Žalovaný poukázal na to, že v původní výpovědi ze dne 7.5.2013 řidička vozidla Hyundai uvedla „...kdy jsem stačila mírně vyhnout vlevo a brzdit“... Tvrzení řidičky, že sešlápla brzdový pedál, ale neví, jestli vozidlo začalo brzdit, uvedla řidička až ve svědecké výpovědi před správním orgánem. Žalobce označuje takové tvrzení ze strany řidičky za účelové. Výpověď svědkyně byla správním orgánem označena za nevěrohodnou, a tudíž její použití na podporu argumentů správním orgánem považuje žalobce za nepřijatelné. Uvedl dále, že správní orgán nesprávně hodnotil dopis znalce jako doplnění výpovědi.

Správní orgán pochybil také v tom, že neprovedl důkazy navržené žalobcem, konkrétně kartou řidiče účastnice dopravní nehody P. H., revizním znaleckým posudkem, a to i ohledně dřecích stop na vozidle žalobce. Namítal dále, že žalovaný neopatřil dostatečné důkazy pro rozhodnutí o vině žalobce a náležitě se nevypořádal s materiální stránkou přestupku. Nedodržel rovněž zákonné lhůty pro vydání rozhodnutí.

Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Odkazem a citací konkrétních pasáží odůvodnění napadeného rozhodnutí vyvracel jednotlivé žalobní námítky žalobce. Uvedl, že se v odůvodnění napadeného rozhodnutí zabýval i žalobcem namítanou manipulací se spisem policií při vyšetřování nehody, odkázal na stranu 11 napadeného rozhodnutí a v této souvislosti i na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 64/2012. Tvrzení žalobce je spekulativní. Spisový materiál policie je kompletní a chronologicky seřazen. Pochybení policisty M. při sepisování úředního záznamu B. H., nemá na obsah spisu policie sebemenšího vlivu. K doplnění výpovědi soudním znalcem písemným přípisem se rovněž podrobně vyjádřil na straně 7 a 8 rozhodnutí s tím, že je plnohodnotnou součástí spisu a má podobu podkladu pro vydání rozhodnutí dle ust. § 50 odst. 1 správního řádu. Uvedl, že vyčerpávajícím způsobem se vyjádřil rovněž k materiálnímu znaku přestupku a odůvodnil také závěr, proč neshledal oprávněným návrh žalobce na vypracování revizního znaleckého posudku.

Soud v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodl o žalobě bez nařízení jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem výslovně souhlasili.

Krajský soud na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu

správního, ve znění pozdějších předpisů), a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Krajský soud předně konstatuje, že žaloba byla dne 5.5.2014 podána včas, neboť rozhodnutí žalovaného bylo doručeno žalobci 4.4.2014.

Z obsahu správních spisů vyplývá, že podkladem pro rozhodnutí správního orgánu I. stupně i žalovaného bylo oznámení přestupku ze strany Policie ČR, Dopravního inspektorátu Vsetín ze dne 11.5.2013, v němž je uvedeno, že dne 3.5.2013 v 15:48 hodin došlo v obci Vsetín na čtyřramenné křižovatce místních komunikací, hlavní silnice ulice Na Rybníkách s vedlejší silnicí ulice Na Rovině k dopravní nehodě mezi řidičem osobního motorového vozidla značky Renault Megane, RZ X řidiče J. S. (žalobce) vyjíždějícího do křižovatky z vedlejší silnice ulice Na Rovině s úmyslem projet křižovatkou v přímém směru jízdy, který nedal přednost v jízdě řidiče osobního motorového vozidla značky Hyundai Santa Fe, RZ X P. H., jedoucí po hlavní silnici ulice Na Rybníkách a došlo ke střetu vozidel. Při dopravní nehodě ke zranění osob nedošlo. V důsledku dopravní nehody vznikly škody hmotné. Na vozidle Renault Megane řidiče a vlastníka J. S. byla škoda odhadnuta policií na částku 80.000,- Kč. Na vozidle Hyundai Santa Fe řidičky P. H. ve vlastnictví Z. H., vznikla škoda odhadnutá na částku 60.000,- Kč. Poškozena byla dále betonová podezdívka oplocení majitele I. V. s odhadnutou výší 5.000,- Kč. Podkladem pro rozhodnutí správního orgánu byl dále protokol o nehodě v silničním provozu, fotodokumentace, situační plánec z místa dopravní nehody, úřední záznamy o podání vysvětlení s účastníky dopravní nehody, výpis evidenční karty řidiče.

Dne 30.5.2013 bylo žalobci doručeno oznámení o zahájení řízení o přestupku a byl předvolán jako obviněný k ústnímu jednání dne 19.6.2013. K tomuto jednání správní orgán předvolal rovněž svědky P. H., Bc. M. M. a B. H. a vyrozuměl rovněž poškozené. U ústního jednání dne 19.6.2013 byl žalobce seznámen s obsahem spisu, k důkazu byly přečteny listiny na č. I. 3 až 10 a č. I. 22 až 25 přestupkového spisu a žalobce správnímu orgánu předložil písemné vyjádření a do spisu dále založil 6 kusů fotografií s tím, že ty budou sloužit jako podklady k dotazům pro svědky. U ústního jednání byl vyslechnut svědek prap. Bc. M.M. Z obsahu spisu vyplývá, že žalobce se k předmětné dopravní nehodě opakovaně vyjadřoval v průběhu řízení, namítal, že si není vědom zavinění dopravní nehody. Za viníka dopravní nehody označil řidičku vozidla Hyundai, jedoucí po hlavní silnici, která dle jeho mínění nedostatečně pružně až opožděně reagovala na jeho vyjetí z vedlejší silnice s tím, že měla dostatečný časový interval k tomu, aby střetu zabránila. Svědkyně P. H. a B. H. byly vyslechnuty správním orgánem I. stupně u dalšího ústního jednání dne 27.6.2013. Obě ústní jednání se konala za přítomnosti žalobce.

Policista M. M. po zákonném poučení jako svědek uvedl, že s P. H. se osobně nezná. Co se týče předmětné nehody, pak po příjezdu na místo s kolegou nejprve zjišťovali, zdali nedošlo ke zranění. U řidičů byly provedeny dechové zkoušky a oba řidiči byli předběžně vyslechnuti. Na místě nehody svědek později vyslýchal žalobce. Protože měli další oznámení, tak už nevyslýchal na místě řidičku vozidla Hyundai. Policisté provedli ohledání místa nehody a poškozených vozidel a stop. Kolega provedl fotodokumentaci a náčrt dopravní nehody. Žalobce na místě samém uvedl, že si není vědom zavinění na nehodě s tím, že viníkem je řidička vozidla Hyundai. Ta se naopak bránila tím, že žalobce jí nedal přednost. Na základě situace v křižovatce, tak jak je upravena dopravními značkami, byl viníkem dopravní nehody uveden žalobce, který vyjížděl z vedlejší silnice do křižovatky. Vozidlo Renault bylo po nehodě naražené na oplocení zahrady u domu, takže to bylo konečné postavení po nehodě auta. Další auto, míněno podle ohledání, bylo v konečném postavení.

Svědky B. H. uvedla, že ve vozidle seděla na předním sedadle vedle řidiče. Jely rovně, najednou se z pravé strany přičítalo auto, které jelo strašně rychle. Potom jim toto auto vjelo do cesty a bylo odsunuto na kraj chodníku. Potom její matka musela popojet, protože řidič druhého vozidla nemohl vystoupit. Zkontrolovala sourozence svědkyně a vystoupila z auta. Viděla, že řidič druhého vozidla potom vystoupil z vozidla sám. Z místa dopravní nehody svědkyně odešla ještě před příjezdem policisty.

Svědky P. H. (matka B. H.) vypověděla, že projížděnou trasu jezdí pravidelně, ve vozidle převážela tři děti. Rychlost jízdy odhadla na 40 km/h. Když se blížila ke křižovatce, tak z pravé strany přijelo červené auto a vzhledem ke krátkému okamžiku nebylo moc času na nějaké přemýšlení, instinktivně strhla volant doleva. Byla to jedna nebo dvě sekundy a došlo ke střetu vozidel. Vozidla se při střetu zastavila až o kamennou zídku domu. Protože byla blízko druhého auta a nemohla vystoupit, byla nucena vozidlo posunout kousek dozadu. Řidiče z druhého havarovaného vozidla viděla opustit vozidlo zadními dveřmi. Zeptala se, zdali není zraněn a s vozidlem poodjela, aby nestálo uprostřed silnice a nebránilo v silničním provozu ostatním řidičům.

Ve věci ustanoveným znalcem Ing. A.K., Ph.D. byl zpracován písemně znalecký posudek č. AD/1472, z jehož závěrů vyplývá, že nehodový děj je možno rekapitulovat tak, že řidič vozidla Renault – žalobce najel na hlavní silnici v době, kdy se po ní rychlostí ne vyšší, než v místě povolenou pohybovalo vozidlo Hyundai řidičky H. a následně došlo k nárazu přední části vozidla Hyundai do levého boku vozidla Renault. Rychlost vozidla Renault v okamžiku střetu byla stanovena na 28 km/h, rychlost vozidla Hyundai v okamžiku střetu byla stanovena na 41 km/h. Pohyb vozidla Renault před střetem byl uvažován jako rozjezd z nulové rychlosti, z postavení, které ve své výpovědi specifikoval žalobce. Za technickou příčinu nehodového děje znalec považuje najetí vozidla Renault řidiče S. do křižovatky v době, kdy do ní přijíždělo vozidlo Hyundai řidičky H., které žalobce při řádném přesvědčení se o situaci mohl vidět. Žalobce – řidič vozidla Renault mohl střetu zabránit nezahájením rozjezdu či nenajetím na hlavní pozemní komunikaci ulice Na Rybníkách v době, kdy se po ní přibližovalo vozidlo Hyundai, které při řádném přesvědčení se o situaci mohl vidět. Řidička vozidla Hyundai H. měla na zabránění střetu čas 1,9 sekundy, z toho 0,6 sekund potřebovala na úhybný manévry. Na reakci a technickou prodlevu tedy měla čas 1,3 sekundy. Obvyklá doba reakce a technické prodlevy je udávána do 1,34 sekund v případě přímého pohledu na překážku a až do 2,04 sekund v případě pohledu odkloněného o více než 5 stupňů od překážky. Ze srovnání s dobou, kterou měla k dispozici, pak lze konstatovat, že v době, kdy vozidlo Renault začalo najíždět do křižovatky, neměla již řidička H. reálnou možnost, jak střetu zabránit. Výpověď žalobce znalec shledal jako technicky nepřijatelnou, zejména v té části, kde měl zastavit na příkaz dopravní značky „Stop, dej přednost v jízdě“ a následně se rozjet, aniž by na hlavní silnici viděl jiné vozidlo – výhled na ulici Na Rybníkách byl stanoven na přibližně 100 m a při řádném přesvědčení se o situaci, by tak zde se nacházející vozidlo musel vidět. Jako technicky nepřijatelný znalec hodnotil rovněž popis situace, dle něhož žalobce „pomalu na jedničku přijížděl blíže k hranici křižovatky a pak pokračoval do křižovatky“, případně „zabrzdl a pomalou rychlostí dojel k hraně křižovatky“ - jeho rozjezd znalec hodnotil jako velmi razantní, na hranici adhezních možností a technických možností dynamiky vozidla. Vozidlo žalobce Renault rovněž v okamžiku střetu nebylo za středem křižovatky, ale nacházelo se téměř celou svojí délkou v jízdním pruhu vozidla Hyundai. Znalec jako technicky nepřijatelný shledal popis situace, kdy vozidlo Hyundai mělo být při jeho spatření žalobcem vzdáleno

cca 25 m od něj a po jedné sekundě mělo dojít ke střetu. Vzdálenost 25 m ujetá za jednu sekundu představuje rychlost 90 km/h, kterou se vozidlo Hyundai s jistotou v době a místě nehody, nepohybovalo. Poškození vozidla žalobce oproti názoru žalobce odpovídá nárazové rychlosti vozidla Hyundai blízké 40 km/h. Výpověď řidičky vozidla Hyundai H. je v zásadě technicky přijatelná. Výhled z místa označeného žalobcem do ulice Na Rybníkách na směr příjezdu vozidla Hyundai, byl vyhodnocen jako nedostatečný. Ke znaleckému posudku byl znalec Ing. A.K., Ph.D. dále vyslechnut, znalec kromě jiného uvedl, že při předmětné nehodě došlo k nárazu vozidla Hyundai do střední části levého boku vozidla Renault a důsledkem bylo zadokumentované poškození obou vozidel. Úvahy o nárazu vedeném jinak, a případně vzniklém poškození, jsou dle znalce spekulací neopodstatněnou, a to i vzhledem k tomu, že žalobcem poukazovaná spára u pravých zadních dveří mohla vzniknout při primárním nebo i sekundárním nárazu. Mechanismus jejího vzniku lze takto připustit. Držák navigace ve vozidle Hyundai, jak je zřejmé z vyobrazení, s předpokládanou polohou ve spodní části čelního skla, nebrání ani výhledu řidiče vozidla Renault na vozidlo Hyundai ani výhledu z vozidla Hyundai na vozidlo Renault, a to s pravděpodobností hraničící s jistotou. Při vypracování znaleckého posudku a stanovení místa střetu znalec primárně pracoval s údaji z protokolu o nehodě, plánkem místa nehody a podpůrně s fotografickou dokumentací, kdy ve vztahu k zanechaným stopám, vše hodnotil jako technicky přijatelné. Znalec rovněž odkázal na vyobrazení provedené simulace v příloze znaleckého posudku.

Městský úřad Vsetín po ústním jednání dne 17.9.2013 vyzval účastníky k vyjádření se k podkladům rozhodnutí před vydáním rozhodnutí. Po této výzvě žalobce doručil do spisu vyjádření, požádal o stáhnutí kopie nahrávky ústního jednání a o kopie označených listů spisu. Před vydáním rozhodnutí dne 10.10.2013 správní orgán správní spis o žádné další podklady pro rozhodnutí nedoplňoval.

Rozhodnutím ze dne 10.10.2013, č. j. MUVS 4138/2013/OSA/NE/56 žalobce uznal vinným tím, že dne 3.5.2013 v 15:48 hodin ve Vsetíně, Na Rybníkách, na místní komunikaci ve čtyřramenné křižovatce s ulicí Na Rovině (souřadnice GPS – 496838, 757/-1154850, 395), při řízení vozidla Renault Megane, RZ X, při vjíždění do křižovatky z vedlejší silnice na ulici Na Rovině, v úmyslu projet křižovatkou v přímém směru jízdy, nedal přednost v jízdě vozidlu řidičky P. H., jedoucí s vozidlem Hyundai Santa Fe, RZ X po hlavní silnici ulice Na Rybníkách ve směru jízdy od ulice Benátky, kdy následně došlo v křižovatce ke střetu vozidel, po kterém bylo vozidlo Renault Megane, RZ X odhozeno na betonovou podezdívku oplocení majitele domu pana I.V., která tak byla při dopravní nehodě poškozena. Tím porušil ust. § 22 odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích, tedy jako fyzická osoba, v provozu na pozemních komunikacích, při řízení vozidla, nedal přednost jízdě v případě, ve kterém je povinen dát přednost v jízdě a tím se dopustil přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 8 zákona o provozu na pozemních komunikacích. Žalobci byla uložena pokuta ve výši 3.000,- Kč a byla mu uložena povinnost nahradit náklady řízení spojené s projednáním přestupku ve výši 2.500,- Kč a bylo rozhodnuto o splatnosti pokuty a nákladů řízení. V odůvodnění správní orgán I. stupně uvedl podrobná zjištění z jednotlivých důkazů a podkladů pro rozhodnutí, tyto důkazy hodnotil jednotlivě a ve vzájemné souvislosti, podrobně se vyjádřil ke všem námitkám vzneseným žalobcem v průběhu správního řízení a učinil závěr, že přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 8 zákona o silničním provozu v příčinné souvislosti s porušením § 22 odst. 1 téhož zákona, byl spolehlivě zjištěn s tím, že na žalobce, řidiče t.č. jedoucího po vedlejší silnici, před průjezdem křižovatkou

dopadala zákonná povinnost vyplývající z ust. § 22 odst. 1 zákona o silničním provozu, a sice dát přednost v jízdě vozidlům jedoucím po hlavní silnici ulice Na Rybníkách, porušení tohoto pravidla silničního provozu mělo za následek střet dvou vozidel. Žalobce si nepočínal dostatečně obezřetně před projetím křižovatkou a dostatečně se nepřesvědčil o přítomnosti jiného vozidla, jedoucím po hlavní silnici. Rychlost jízdy řidičky P. H. v okamžiku střetu byla znalcem stanovena na 41 km/h. Správní orgán podrobně odůvodnil také své úvahy o druhu a výši sankce uložené žalobci za jeho protiprávní jednání.

Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce odvolání, o němž žalovaný rozhodl nyní napadeným rozhodnutím ze dne 3.4.2014, č. j. KUZL 78011/2013, odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí správního orgánu potvrdil. V odůvodnění svého rozhodnutí se žalovaný zabýval jednotlivými odvolacími výtkami. Předně konstatoval, že dokazování provedené správním orgánem I. stupně výsledkem policisty vyšetřujícího dopravní nehodu, osádky vozidla Hyundai Santa Fe spolu se znaleckým posudkem, specifikujícím okolnosti nehodového děje před střetem a bezprostředně po něm, tvoří ucelený a uzavřený řetězec důkazů. Žalovaný přitom odkázal na ust. § 3, § 50 odst. 3 správního řádu a § 50 odst. 4 téhož zákona a odkázal též na konkrétní rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Uvedl dále, že přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 8 zákona o silničním provozu se dopustí fyzická osoba v silničním provozu tím, že při řízení vozidla nedá přednost jízdě v případech, ve kterých je povinna dát přednost v jízdě (v daném případě vozidlům jedoucím po hlavní silnici). Jde o zaviněný veřejnoprávní delikt, za nějž hrozí pachateli sankce v rozmezí 2.500 až 5.000,- Kč dle ust. § 125c odst. 4 písm. e) zákona o silničním provozu a udělení trestných bodů (v daném případě čtyř) dle ust. § 123a a následujících a přílohy zákona o silničním provozu. § 22 odst. 1 zákona o silničním provozu ukládá řidiči příjíždějícím na křižovatku po vedlejší pozemní komunikaci, označené dopravní značkou „Dej přednost v jízdě“ nebo „Stůj, dej přednost v jízdě!“, dát přednost v jízdě vozidlům nebo jezdcům na zvířatech, příjíždějícím po hlavní pozemní komunikaci nebo organizované skupině chodců nebo průvodcům hnaných zvířat se zvířaty, přicházejícími po hlavní pozemní komunikaci. Dát přednost v jízdě znamená povinnost řidiče nezahájit jízdu nebo jízdní úkon, nebo v nich nepokračovat, jestliže by řidič, který má přednost v jízdě, musel náhle změnit směr nebo rychlost jízdy (§ 2 písm. q) zákona o silničním provozu). Žalovaný uvedl, že ze spisového materiálu je nájisto postaveno, že se střet řidičů vozidel odehrál ve Vsetíně ve čtyřramenné křižovatce ulice Na Rybníkách a ulice Na Rovině. Žalobce jel ve vozidle sám a s vozidlem směřoval po vedlejší ulici Na Rovině, označené svíslou dopravní značkou P6 Stůj, dej přednost v jízdě!, kterou chtěl projet v přímém směru. Řidička P. H. spolu se třemi dětmi ve vozidle jela po hlavní silnici ulice Na Rybníkách a měla v úmyslu projet křižovatku dále po hlavní silnici v přímém směru jízdy. Na žalobce, t.č. jedoucího po vedlejší silnici před průjezdem křižovatkou dopadala zákonná povinnost, vyplývající z ust. § 22 odst. 1 zákona o silničním provozu, a sice dát přednost v jízdě vozidlům, jedoucím po hlavní silnici ulice Na Rybníkách.

K námitce žalobce, že řidička P. H. jedoucí po hlavní silnici, se nevěnovala řízení a jela vysokou rychlostí s tím, že pokud by uzpůsobila rychlost jízdy pravidlům silničního provozu, mohla střetu zabránit, žalovaný nepřisvědčil. Řidička vozidla Hyundai jedoucí po hlavní silnici vypověděla, že rychlost svého vozidla odhaduje mezi 40 až 50 km. Technická a odborná kritéria dopravní nehody vymezil znalecký posudek Ing. A. K., Ph.D. Ten vyloučil překročení rychlosti při jízdě po hlavní silnici v obci řidičkou P. H. nad 50 km/h. Dle jeho závěru rychlost jízdy řidičky v okamžiku střetu stanovil na 41 km/h

s tím, že se jedná o vymezení nejbližší a nejpřesnější přijatelné rychlosti vozidla řidičky P. H. před střetem. Znalecký posudek tak vyvrátil spekulativní výpočty žalobce, který naopak shledal spekulativními závěry znalce. Žalovaný přitom zdůraznil, že na rozdíl od soudního znalce, jakožto držitele ověřené odborné způsobilosti, žalobce takovým odborným vzděláním a technickým vybavením, aby jeho subjektivní spekulativní výpočty mohly závěr soudního znalce, týkající se maximální možné rychlosti vozidla P.H., vyvrátit, nedisponuje. Žalovaný zdůraznil, že soudní znalec se ve znaleckém posudku na str. 32 a 33 velice pečlivě zabýval výpočty předloženými žalobcem a vysvětlil, proč je považuje za nereálné. Argumentoval přitom, že žalobcem popisovaná rychlost je výrazně pod hodnotou, která byla v rámci simulace stanovena jako potřebná pro dosažení konečného postavení a nárazu do oplocení domu. Brzdná dráha na mokré vozovce s rychlostí 40 km při nejdelší obvyklé době reakce a technické prodlevy v délce 2,04 sekund, činí až 32,3 m. Znalec připomněl, že výpočet uvádějící dráhu k zastavení v délce do 19 m, kalkuluje s časem reakce 0,85 sekund při zpomalení 6,4 m za sekundu, který opomíjí technicky přijatelnou možnost, že reakční doba může být odvoditelným způsobem také delší. Čas reakce v délce kolem 0,8 sekund je neodpovídající reálným provozním podmínkám.

Žalovaný neshledal důvodným požadavek žalobce na vypracování nového znaleckého posudku jenom kvůli jeho polemice se závěry znalce Ing. A.K., Ph.D., které žalobci tzv. „nejdou na ruku“. Znalecký posudek znalce Ing. K., Ph.D. rovněž prakticky vyloučil jakoukoli reakční možnost řidičky vozidla Hyundai Santa Fe k zabránění střetu s vozidlem žalobce, přijíždějícím do křižovatky po vedlejší silnici. Řidička P. H. měla na zabránění střetu čas 1,9 sekundy, z toho 0,6 sekund potřebovala na úhybný manévr. Na reakci a technickou prodlevu měla čas 1,3 sekundy, přitom je obvyklá doba reakce a technické prodlevy udávána do 1,34 sekund v případě přímého pohledu na překážku, až do 2,04 sekund v případě pohledu odkloněného o více než 5 stupňů od překážky. Ze srovnání s dobou, kterou měla řidička P. H. k dispozici, lze konstatovat, že v době, kdy vozidlo Renault začalo najíždět do křižovatky, neměla již reálnou možnost k zabránění střetu.

Žalovaný konstatoval, že odborný závěr znaleckého posudku koresponduje se svědeckými výpověďmi P. a B. H., vypovídající, že řidič vozidla vjel na hlavní silnici z vedlejší silnice bezprostředně a nečekaně. Zdůraznil, že nejjednodušší možností, jak střetu zabránit, bylo dodržet povinnost „dát přednost v jízdě“ řidičce vozidla t.č. jedoucí po hlavní silnici žalobcem – řidičem přijíždějícím do křižovatky po vedlejší silnici. Porušení této primární povinnosti pro úspěšné projetí křižovatkou bylo příčinou s následkem střetu s řidičkou jedoucí po hlavní silnici. Učinil závěr, že žalobce hrubým porušením pravidel silničního provozu překřížil jízdní dráhu řidičce vozidla jedoucí po hlavní silnici zcela bezprostředně, bez sebemenší možnosti řidičky na vzniklou situaci jakkoli reagovat. Poukázal na to, že odpovídá tomu i fakt, že na místě šetření dopravní nehody nebyla zjištěna žádná brzdná dráha vozidla Hyundai Santa Fe řidičky P. H. s tím, že absence brzdné dráhy v místě střetu nebyla důsledkem opožděné reakce ze strany řidičky P. H., ale minimálním časovým intervalem k adekvátní řidičské reakci, eliminující nebezpečí hrozícího střetu s vozidlem žalobce. Žalovaný dále odkázal na písemné doplnění znaleckých závěrů znalcem Ing. A. K., Ph.D. po jeho výslechu u ústního jednání, v němž upřesnil, že neexistuje jiná alternativa ve vztahu k místu střetu, poloze vozidel v okamžiku střetu a jejich kinematickým parametrům v okamžiku střetu, zejména pak jejich rychlosti, a následně postřetovému pohybu zadokumentovanými stopami. Znalec vysvětlil, že ve znaleckém posudku stanovil rychlost vozidla žalobce

vycházejí přitom z jeho vyjádření, že vozidlo zastavil v křižovatce, tedy při rekonstrukci nehodového děje zohlednil výpočet rychlosti v jeho prospěch. Znalec nevyloučil, že ve vztahu k předstěrovému pohybu vozidla bylo technicky přijatelné, že vozidlo žalobce do křižovatky najelo bez zastavení, to by ale pro řidičku vozidla Hyundai P. H. znamenalo daleko horší časové možnosti k zabránění střetu a přitížilo značně i žalobci. K námitce žalobce, jak mohl správní orgán označit přípis znalce za doplnění výpovědi žalovaný uvedl, že je zcela nepodstatné, že dopis znalce neobsahuje připojení doložky znalecké pečeti, neboť se jedná o doplnění výpovědi znalce před správním orgánem s tím, že přípis soudního znalce je plnohodnotnou součástí správního spisu, mající podobu „podkladu pro vydání rozhodnutí“ dle § 50 odst. 1 správního řádu, k němuž, jak vyplývá z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně, nepřihlédl, více se jím nezabýval, protože v něm znalec připustil variantu předstřetového děje pro žalobce daleko nepříznivější.

Z výše uvedeného je dle názoru krajského soudu zřejmá nedůvodnost žalobních námitek žalobce, že se žalovaný nevyjádřil k rychlosti vozidla Hyundai řízené P. H., že nesprávně hodnotil důkaz znaleckým posudkem a přisvědčit nelze ani námitce stran nesprávných závěrů znalce ohledně určení rychlosti vozidla Hyundai. Znalec závěry o rychlosti vozidla řidičky P. H. podrobným a přesvědčivým způsobem odůvodnil, vysvětlil, proč neshledává reálnými výpočty předložené žalobcem, přičemž jeho závěry vycházejí z technických a odborných kritérií v souladu se zadokumentovanými stopami. Soud se se závěry správních orgánů ztotožňuje, rovněž i s názorem žalovaného o nedůvodnosti požadavku žalobce na zpracování revizního znaleckého posudku, neboť žádné rozpory a nesrovnalosti ve znaleckém posudku znalce Ing. K., Ph.D. zjištěny nebyly a přisvědčit lze názoru žalovaného, že vyhovět požadavku žalobce na vypracování nového znaleckého posudku jenom kvůli jeho polemice se závěry znalce, které žalobci jakožto obviněnému tzv. „nejdou na ruku“, nebyl správní orgán povinen. Postup správního orgánu byl v souladu s § 50 odst. 4 a § 68 odst. 3 správního řádu.

Souhlasit nelze ani s námitkou žalobce, že se žalovaný nezabýval žalobcem tvrzeným porušením zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích P. H. po dopravní nehodě. Touto námitkou se žalovaný zabýval na straně 8 napadeného rozhodnutí a konstatoval, že svědkyně P. H. popsala běh událostí bezprostředně po střetu s vozidlem žalobce, vysvětlila, že po dopravní nehodě byla blízko u auta žalobce a nemohla otevřít přední dveře, proto byla nucena vycouvat kousek dozadu a spatřila žalobce vystupujícího zadními dveřmi. Vozidlo posunula, aby nestálo uprostřed silnice a nebránilo silničnímu provozu. Soud souhlasí se závěrem žalovaného, že P. H. jako jeden z účastníků dopravní nehody splnila zákonnou povinnost dle § 47 odst. 2 písm. c) zákona o silničním provozu, podle něhož řidič, který měl účast na dopravní nehodě, je povinen učinit opatření k zabránění vzniku škody osobám nebo věcem, pokud tato hrozí v důsledku dopravní nehody a ust. § 47 odst. 3 písm. a) téhož zákona, z něhož vyplývá, že účastníci dopravní nehody jsou povinni učinit vhodná opatření, aby nebyla ohrožena bezpečnost provozu na pozemních komunikacích v místě dopravní nehody. Přisvědčit lze také jeho názoru, že je zcela podružné, jestli pohnutky k přeparkování vozidla spočívaly v nemožnosti P. H. otevřít přední dveře po nehodě a vystoupit z vozidla nebo důvodem pro přeparkování byl záměr umožnit dalšímu účastníku dopravní nehody vystoupit po nehodě z vozidla. Podstatnou je ta okolnost, že přeparkování vozidla P. H., nebylo na újmu řádnému vyšetření okolností dopravní

nehody. K šetření okolností dopravní nehody měla policie na místě řadu dalších stop (poškození vozidel, dřecí stopy atd.), jak zcela přiléhavě poznamenal žalovaný.

Nedůvodná je i námitka žalobce stran neprovedení důkazu výpisem z karty řidičky P. H. S tímto požadavkem se žalovaný rovněž řádně vypořádal na straně 11 napadeného rozhodnutí s tím, že povinnost pořídit výpis karty řidiče by měl správní orgán pouze tehdy, jestliže by shledal porušení pravidel silničního provozu P. H., proti níž by zahájil přestupkové řízení, ovšem o takovouto situaci se v dané věci nejednalo. S tímto názorem krajský soud rovněž souhlasí. Žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí zabýval i námitkami žalobce ohledně nevěrohodnosti svědeckých výpovědí policisty M., P. a B. H., kterážto námitka je i žalobní námitkou, a to velmi podrobně na straně 8 a 9 napadeného rozhodnutí. Se závěry žalovaného se soud ztotožňuje, proto odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí v tomto rozsahu a shodně s žalovaným zastává názor, že svědectví P. H., B. H. a M. M., rozhodně nejsou privilegovanými důkazy, bez nichž by se správní orgán ve svém rozhodnutí nemohl obejít, neboť k výpovědím těchto svědků přistoupil důkaz znaleckým posudkem Ing. A. K., Ph.D., spolu s dalšími podklady pro vydání rozhodnutí, k nimž patří protokol vypracovaný z místa dopravní nehody včetně plánek a snímků policie z místa dopravní nehody, poškozených vozidel a úpravy silničního provozu v křižovatce dopravním značením a soud souhlasí s názorem žalovaného, že i pokud by správní orgán výslech P. a B. H. nepořídil, měl by dostatek podkladů pro rozhodnutí i bez nich.

Důvodnou neshledává soud ani námitku žalobce ohledně tvrzené manipulace se spisem policií při vyšetření nehody. I touto námitkou se žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí podrobně zabýval, a to na straně 11, shodnou námitkou se zabýval i správní orgán I. stupně. Správní orgány vysvětlily, že se ze strany žalobce jedná pouze o spekulace, fakticky nijak neprokázané, soud souhlasí s názorem správních orgánů, že spisový materiál policie je kompletní, je chronologicky seřazen za sebou a pochybení policisty M. při sepisování úředního záznamu B. H., nemá na obsah spisu policie sebemenšího vlivu.

Co se týče výhrad žalobce, že znalec po výsledku u ústního jednání učinil písemné doplnění (zde soud poznamenává, že žalobce s ním seznámen a byla mu dána možnost se k němu vyjádřit) s tím, že žalovaný nesprávně hodnotil dopis znalce jako doplnění výpovědi, pak k tomu se žalovaný v odůvodnění rozhodnutí rovněž podrobně vyjádřil. Soud za podstatnou považuje tu skutečnost, že správní orgány v odůvodněních rozhodnutí vysvětlily, že se tímto přípisem označeným za doplnění výpovědi více nezabývaly, protože v něm znalec připustil variantu předstřetového děje pro žalobce, jakožto obviněného daleko nepříznivější, než s jakou pracoval v odůvodnění rozhodnutí správní orgán I. stupně a za tohoto stavu pro věc samu je tato námitka bez právního významu. Nicméně soud shodně s žalovaným v obecné rovině poznamenává, že takovouto listinu lze považovat za podklad pro vydání rozhodnutí dle § 50 odst. 1 správního řádu. Co se týče námitky žalobce, že žalovaný nedodržel zákonnou lhůtu pro vydání rozhodnutí dle § 71 správního řádu, krajský soud uvádí, že nedodržení maximální lhůty 60 dnů pro vydání rozhodnutí nemá žádný dopad na zákonnost samotného rozhodnutí. Lhůta pro vydání správního rozhodnutí není propadná, jak uvedl žalovaný a rozhodným pro projednání přestupku je ust. § 20 odst. 1 zákona o přestupcích.

V projednávané věci správní orgán I. stupně postupoval plně v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu, dokazování bylo provedeno dle § 51 správního řádu a § 53 téhož zákona, důkaz výsledkem svědků podle § 55 správního řádu, správní orgány provedené důkazy posoudily ve shodě s § 50 odst. 4 správního řádu, tj. v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů a podklady pro rozhodnutí tvořily ucelený důkazní rámec. V rozhodnutí správních orgánů je uvedeno, jaké skutečnosti byly z důkazů zjištěny, jak tyto důkazy správní orgán hodnotil jednotlivě i ve vzájemné souvislosti. Z ust. § 3 správního řádu zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů, vyplývá, že správní orgán postupuje tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu. Ust. § 50 odst. 3 správního řádu pak správnímu orgánu ukládá povinnost i bez návrhu zjišťovat všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu v řízení z moci úřední správní orgán ukládá nějakou povinnost. Správní orgán podklady pro rozhodnutí, zejména důkazy, hodnotí podle své úvahy, přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo včetně toho, co uvedli účastníci (§ 50 odst. 4 správního řádu). Samotný postup správního orgánu při provádění dokazování pak upravuje § 51 a násled. správního řádu. Soud má za to, že uvedeným povinností správní orgány dostaly, shromážděné důkazy ve svém souhrnu prokazují stíhané jednání bez důvodných pochybností. Namítá-li žalobce, že se žalovaný nedostatečně vyjádřil k materiální stránce přestupku, ani této výtce nelze přisvědčit. K žalobcem namítané absenci materiální stránky přestupku se žalovaný vyjádřil na straně 9 a 10 rozhodnutí s tím, že materiálním znakem, který je obligatorním prvkem přestupku, se rozumí především faktická nebezpečnost zkoumaného protiprávního jednání pro společnost. Dle § 2 odst. 1 zákona o přestupcích se přestupkem rozumí zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně, nejde-li o jiný správní delikt postižitelný podle zvláštních právních předpisů anebo o trestný čin. Žalovaný přitom uvedl, že následkem dopravní nehody zaviněné hrubým porušením pravidel bezpečnosti silničního provozu žalobcem vznikly škody na obou zúčastněných vozidlech včetně škody na betonové podezdívce oplocení přilehlého domu, odhadnuté policií v úhrnné částce 145.000,- Kč. O absenci nebo až vymizení materiální stránky přestupku proto nelze vůbec uvažovat. Žalovaný také zdůraznil, že si nemohl nepovšimnout závažnosti hrozícího následku, který žalobce porušením pravidel silničního provozu vyvolal vůči osádce vozidla P. H., která ve vozidle převážela tři děti. Zmínil také, že pokud jde o porušení tzv. důležité povinnosti stanovené zákonem o silničním provozu, je nutno uvést, že za porušení důležité povinnosti není dle ustálené judikatury Nejvyššího soudu v souvislosti s ust. § 147 trestního zákoníku automaticky považováno porušení jakéhokoli ustanovení pravidel silničního provozu mající za následek ublížení na zdraví, nýbrž jen porušení takové relevantní povinnosti, jejíž vědomé nerespektování má za dané situace zpravidla za následek nebezpečí pro lidský život nebo zdraví, kdy jejím porušením může snadno dojít k takovému následku. Zranění řidičky nebo některého z dětí mohlo vyvolat úvahu k překvalifikaci přestupku z přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 8 na přestupek dle § 125c odst. 1 písm. h) téhož zákona, protiprávní jednání žalobce mohlo podléhat i postihu v jiném řízení, než je řízení přestupkové, závažné zdravotní následky po dopravní nehodě osádky vozidla řidičky P. H. mohly proti žalobci jakožto obviněnému vyvolat zahájení úkonu trestního stíhání pro trestný čin ublížení na zdraví z nedbalosti dle § 148 odst. 1 trestního zákoníku. Mezi výčet porušení důležitých povinností spadá i porušení povinnosti dát přednost v jízdě oproti dopravní značce P6 Stůj, dej přednost v jízdě.

Žalovaný se zabýval v odůvodnění rozhodnutí na straně 10 i námitkou umístění držáku navigace ve vozidle řidičky P.H. s odůvodněním, že umístění mělo bránit řidičce ve výhledu. Soud souhlasí se závěrem žalovaného o bezpředmětnosti této námitky. Umístění držáku navigace ve vozidle řidičky P. H. po dopravní nehodě zachycuje snímek č. 20 znaleckého posudku na straně 35. Držák navigace umístěný ve spodní části čelního skla, řidičce ve výhledu nemohl jakkoli bránit. Závěr správního orgánu o umístění držáku ve spodní části čelního skla, ničím nezabraňujícím ve výhledu vozidla Hyundai, je správný a má oporu ve správním spise.

Soud dospěl k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí žalovaného včetně rozhodnutí správního orgánu I. stupně je zcela v souladu se zákonem, správní orgány své povinnosti zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a za tím účelem si opatřit podklady pro vydání rozhodnutí, dostály, ve svém odůvodnění se dostatečně vypořádaly s důvody, které vedly k rozhodnutí o uznání viny žalobce a rozhodnutí žalovaného, stejně tak správního orgánu I. stupně, jsou přezkoumatelná a zákonná. Soud neshledal žádné vady řízení, pro které by byl povinen rozhodnutí zrušit a žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch

neměl a procesně úspěšnému žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 28.5.2015

**Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně**